

کلیسای خداوند چه معنایی برای ما دارد...؟

کلیسا تنها مکانی نیست که به آن می‌رویم تا با خدا دیدار کنیم؛ بلکه راز حضور خداست که خود به سوی انسان می‌آید تا با او ملاقات کند.
کلیسا صرفاً بنایی از سنگ نیست، بلکه جماعت انسان‌هایی است که مسیح آنان را با خون گران‌بهای خود فدیه داده و روح‌القدس ایشان را گرد هم آورده است تا در مسیح، یک بدن و یک دل شوند.
قدیس قیپریانوسِ کارتاژ، در بیان این حقیقت چنین تعلیم می‌دهد:
نمی‌تواند خدا را پدر خود داشته باشد، کسی که کلیسا را مادر خود ندارد.
کلیسا مادر است؛ زیرا فرزندان خود را در تعمید مقدس به زندگی تازه در مسیح می‌زاید، آنان را با عشای ربانی و بدن و خون مسیح تغذیه می‌کند، زخم‌های روحشان را از طریق راز توبه و اعتراف شفا می‌بخشد و تا عبور آنان به حیات جاودان همراهشان می‌ماند.

از نگاه قدیس افرایمِ سریانی، کلیسا جایگاه تجلی رازهای نجات و رستگاری است؛ جایی که زمین با آسمان پیوند می‌خورد و انسانِ ناتوان به خدای قدوس نزدیک می‌شود.

کلیسا بدن مسیح است؛ نه از آن رو که همه اعضای آن قدیس و بی‌گناه‌اند، بلکه از آن رو که مسیح، سر کلیسا و قدوسیت آن است.

کلیسا گنجینه‌ای الهی را در ظرف‌های سفالین حمل می‌کند؛ در آن، ضعف انسان و قدرت فیض الهی در کنار یکدیگر حضور دارند. در آن، با وجود گناه و لغزش انسان‌ها، قدوسیت مسیح آشکار است؛ همان مسیحی که هرگز عروس خویش، یعنی کلیسا را ترک نمی‌کند.

قدیس آگوستین تعلیم می‌دهد که مسیح و کلیسا، مسیحِ کامل را تشکیل می‌دهند؛ یعنی سر و اعضای بدن او.

از این رو، نمی‌توان مسیح را دوست داشت و بدن او را خوار شمرد؛ نمی‌توان سر را خواست و اعضای آن را رد کرد.

کلیسا جماعت کسانی نیست که به کمال رسیده‌اند، بلکه جماعت کسانی است که در مسیر قدوسیت گام برمی‌دارند و بر رحمت و فیض خدا تکیه دارند.

کلیسا هدف نهایی در خود نیست، بلکه در مسیح و از طریق مسیح، راهی است که انسان را به سوی خدا هدایت می‌کند و نشانه‌ای زنده از محبت او در جهان است.

کلیسا خانه‌ای است که در آن خدا هرگز از جست‌وجوی انسان خسته نمی‌شود؛ حتی آن هنگام که انسان از جست‌وجوی خدا خسته شده باشد.

کلیسا خانه پدر، بدن پسر و معبد روح‌القدس است.

و بزرگ‌ترین راز کلیسا این نیست که انسان در آن با خدا سکونت می‌کند، بلکه این است که خدا خواسته است در کلیسا با انسان سکونت داشته باشد.
و شما بدن مسیح هستید و هر یک عضوی از آن به شمار می‌آیید.

(اول قرنتیان ۱۲:۲۷)